

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 015960 16 Uvp
Banja Luka, 17.10.2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Edine Čupeljić kao predsjednika vijeća, Smiljane Mrše i Strahinje Ćurkovića članova vijeća, uz sudjelovanje Mire Mačkić kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi D. G. iz B., (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj ... od 08.12.2014. godine, tuženog Ministarstva ..., u predmetu utvrđivanja statusa ratnog vojnog invalida, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 015960 15 U od 22.12.2015. godine, u sjednici vijeća održanoj 17.10.2018. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Odbija se zahtjev tužioca za naknadu sastava zahtjeva za vanredno preispitivanje sudske odluke.

Obrazloženje

Pobijanom presudom odbijena je tužba protiv uvodno označenog akta donijetog u izvršenju presude nižestepenog suda broj 11 0 U 012791 13 U od 12.11.2014. godine, kojim je tačkom 1. dispozitiva, odbijena kao neosnovana žalba tužioca, izjavljena protiv rješenja Odjeljenja ... G. B. broj ... od 13.12.2012. godine, a tačkom 2. dispozitiva je u postupku revizije, data saglasnost na to rješenje. Tim prvostepenim rješenjem, kojim je zamijenjeno rješenje broj ... od 31.8.2005. godine, tužiocu, priznatom ratnom vojnom invalidu (RVI) VII kategorije sa 50% vojnog invaliditeta i dalje je priznat status RVI ali sada IX kategorije sa 30% invaliditeta po osnovu oboljenja zadobijenog vršeći vojnu dužnost kao pripadnik Vojske Republike Srpske, sa pravom na ličnu invalidninu u mjesečnom iznosu od 6% od osnovice, a koja prava teku od 01.12.2012. godine, pa nadalje dok postoje zakonom propisani uslovi.

U obrazloženju te presude se navodi da je osporeni akt donijet na osnovu nalaza i mišljenja drugostepene ljekarske komisije broj 911/14 od 04.12.2014. godine, a koji je dat u skladu sa uputama datim u presudi tog suda od 12.11.2014. godine. S obzirom da se ljekarska komisija u pogledu ocjene zdravstvenog stanja tužioca po T-246, izjasnila zbog čega je tužiocu utvrdila procenat tjelesnog oštećenja po toj ocjenskoj tački od 50%, kao i zbog čega mu je utvrdila takav udio vojnog invaliditeta, u smislu da se kod tužioca radi o bolesti koja je stabilna, bez trenda izraženijeg pogoršanja u odnosu na početak izražavanja bolesti, pa kako se ne zna kada je bolest nastala, ali se nesporno ispoljila pod okolnostima vršenja vojne dužnosti u ratu, to je tužiocu po ocjeni suda pravilno utvrđen procenat vojnog invaliditeta u skladu sa Pravilnikom o utvrđivanju procenta vojnog invaliditeta („Službeni glasnik RS“ broj

22/93), koji je bio na snazi kada je tužilac podnio zahtjev za utvrđivanje statusa RVI i na osnovu kojeg je rješavala prvostepena ljekarska komisija.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev), tužilac pobija njenu zakonitost zbog povrede zakona. Navodi da tuženi nije dao obrazloženje zašto je kod tužioca umanjen invaliditet u odnosu na ranije utvrđen kada je iznosio 60%, a u jednom periodu 70%. Osim navedenog, da mu je od jačine detonacije oštećen i sluh koji iznosi 65,3% o čemu nije dato obrazloženje. Ističe da je Ustavni sud Republike Srpske donio odluku broj 83/12 od 25.9.2013. godine, kojom je utvrđeno da član 10. stav 1., 2. i 3. Pravilnika o utvrđivanju procenta vojnog invaliditeta („Službeni glasnik RS“ broj 100/12 i 116/12) nisu u saglasnosti sa Ustavom RS i Zakonom o pravima boraca, vojnih invalida i porodica poginulih boraca Odbrambeno-otadžbinskog rata Republike Srpske („Službeni glasnik RS“ broj 134/11, 9/12 i 40/12). Smatra da je sud povrijedio i pravila postupka koja su od uticaja na rješenje stvari jer da je trebao održati javnu raspravu u smislu odredbe člana 25. stav 2. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 109/05 i 63/11- u daljem tekstu: ZUS). Predložio je da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači ili ukine, te da mu se nadoknade troškovi ovog postupka u iznosu od 1.316,25 KM.

U odgovoru na zahtjev tuženi je ostao kod razloga sadržanih u obrazloženju osporenog akta jer da su navodi tužioca već cijenjeni u tom aktu, kao i od strane suda povodom pokrenutog upravnog spora. Predložio je da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, i cjelokupne spise predmetne upravne stvari i ovog upravnog spora na osnovu odredbe 39. ZUS, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Osporeni akt je u činjeničnom smislu zasnovan na nalazu i mišljenju drugostepene ljekarske komisije broj 911/14 od 04.12.2014. godine u kojem se konstatuje tužiočevo učešće u ratu i medicinska dokumentacija iz perioda učešća i nakon završetka rata. Tužiočevo tjelesno oštećenje je cijenjeno po osnovu srčanog oboljenja – kompenzovane miokardiopatije, koje je ispoljeno u toku učešća u Oružanim snagama Republike Srpske (OS RS), pa kako se s medicinskog aspekta radi prevashodno o endogenoj, multifaktorijalno uslovljenoj bolesti, da se ne može pouzdano utvrditi kada je bolest nastala, ali se ispoljila pod okolnostima vršenja vojne dužnosti u ratu, pa se ukupno oštećenje organizma cijeni po T-246 u procentu od 50%, a vojni invaliditet utvrđuje djelimično i iznosi 30% trajno. Obrazloženo je da je djelimični procenat vojnog invaliditeta utvrđen ocjenom da se prevashodno radi o endogenoj prirodi oboljenja na čiju pojavu i razvitak je djelimično uticao ukupan period angažovanja tužioca u ratu pod opštim uslovima ratovanja, te da je djelimičan udio vojnog invaliditeta po T-246 uvrđen nakon uvida u nalaz kardiologa i UZV – od 25.7.1995. godine, 10.8.2000. godine, 30.8.2007. godine i 2012. godine, iz kojih proizlazi stabilna kompenzovana miokardiopatija bez trenda izraženijeg pogoršanja u odnosu na početak ispoljavanja bolesti. U ostalom dijelu žalbenih prigovora tužioca ta se ljekarska komisija pozvala na razloge iz svog nalaza broj 593/13, koji se odnose na liječenje – ispitivanje sluha s obzirom da tužilac ne posjeduje medicinsku dokumentaciju iz perioda učešća u OS RS, tako da se audiogrami iz poslijeratnog perioda nisu razmatrali za ocjenu vojnog invaliditeta po osnovu oštećenja sluha.

Iz navedenog proizlazi da je ljekarska komisija dala potpun, jasan i dovoljno obrazložen nalaz i mišljenje u pogledu utvrđenog vojnog invaliditeta kod tužioca i razloge zbog čega je taj invaliditet smanjen u odnosu na ranije utvrđen. U tom smislu ne stoje navodi u zahtjevu da se tuženi nije izjasnio u pogledu smanjenja vojnog invaliditeta. Osim

navedenog, nisu osnovani ni navodi zahtjeva da se tuženi pozvao na Pravilnik o utvrđivanju procenta vojnog invaliditeta iz 2010. godine, jer se u obrazloženju osporenog akta tuženi poziva na član 10. stav 2. Pravilnika o utvrđivanju vojnog invaliditeta („Službeni glasnik RS“ broj 22/93), koji je bio na snazi u vrijeme donošenja prvostepenog rješenja.

Tuženi je u osporenom aktu obrazložio da je drugostepena ljekarska komisija za tužiočevu bolest primijenila odredbe člana 10. stav 2. navedenog Pravilnika tako što je uzela da uticaj ratnih okolnosti i vršenja vojne službe u odnosu na ostale faktore koji uslovljavaju bolest iznosi 50%, a pri tom je imala u vidu dužinu vojnog angažovanja tužioca i mogućih uticaj ratnih okolnosti na ispoljavanje prvih simptoma bolesti, ali s obzirom da se bolest ispoljila u toku služenja u OS RS, da je stres kome je bio izložen, jednak onom kakvom su bili izloženi i ostali pripadnici OS RS, koji su zajedno sa tužiocem vršili vojne dužnosti, a koji nisu oboljeli. Pri tom, da tužilac nije bio izložen nekom posebnom stresnom događaju kome nisu bili izloženi i ostali vojnici iz njegovog okruženja, da je pravovremeno medicinski zbrinut u uslovima koji zadovoljavaju zdravstvene standarde, pa da se tužiocu može priznati maksimalno moguć, prema medicinskim postulatima vojni invaliditet od 30% trajno. Kod takvog obrazloženja osporenog akta i nalaza i mišljenja drugostepene ljekarske komisije koje tužilac drugim medicinskim nalazima nije osporio proizlazi da je osporeni akt pravilan i zakonit zbog čega je pobijanom presudom pravilno tužba odbijena za koju odluku je sud dao valjano obrazložene razloge.

Tužilac u tužbi nije predložio održavanje usmene rasprave, a sud nije našao da se radi složenoj upravnoj stvari u smislu člana 25. stav 2. ZUS, pa je bez uticaja prigovor u zahtjevu da je pobijana presuda zahvaćena povredom te zakonske odredbe.

Iz iznijetih razloga po ocjeni ovog suda u pobijanoj presudi nisu ostvareni razlozi iz odredbe člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca odbija kao neosnovan jer nisu ostvareni razlozi za poništenje osporenog akta iz odredaba člana 10. ZUS.

Odluka iz stava 2. izreke presude se zasniva na odredbama člana 49. i 49. a) ZUS, s obzirom da je tužilac izgubio ovaj upravni spor slijedom čega nema pravo na naknadu troškova sastava zahtjeva.

Zapisničar
Mira Mačkić

Predsjednik vijeća
Edina Čupeljić

Tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić